

OORSPRONKELIJKE BIJDRAGEN

UIT DE OUDE DOOS

DOOR

Dr. TH. DENTZ,

Oud-Lector aan de Rijks-Universiteit te Utrecht.

„There is a power of martyrdom in our profession” zegt Thackeray in zijn book of snobs, en dat is maar al te waar. Want eertijds was de tandheelkunde niet hoog aangeschreven. Ten bewijze hiervan zij vermeld, dat Beets, in de allereerste edities van zijne „Camera”, als hij over de kinderrampen spreekt, van den tandenjood gewaagt. Ik heb Beets daarop attent gemaakt, en toen heeft hij den tandenjood vervangen door tandmeester.

Na mijne benoeming tot Lector ben ik herhaalde malen naar den Haag geweest, om aldaar de belangen der tandheelkunde te bepleiten. Bij een dier reizen ontving Minister van Houten mij in het bekende „torentje”, en toen ik hem mijne wenschen had geuit, verweet hij mij, dat ik bij hem was gekomen, maar dat ik mij tot Curatoren der Utrechtsche Universiteit had moeten wenden. Ik kon toen met hangende pootjes „huis toe gaan”.

Bij een bezoek aan wijlen Jhr. van Karnebeek Sr., destijds afgevaardigde van Utrecht naar de Staten-Generaal, troostte die heer mij, na het negatieve bezoek aan Minister van Houten, met de mededeeling, dat de heer van Houten een open oog had voor het onderwijs, en er geen minister was geweest, die zoo veel voor het hooger onderwijs zou doen als hij. Dat is trouwens ook later gebleken.

De tandheelkundige polikliniek werd gehouden in een gebouwtje op de Neude (onzaliger nagedachtenis), na eerst in het Cholera Hospitaal (Aalmoezenierskamer) en het IJzeren-Hek gevestigd geweest te zijn. Dit gebouwtje was erg bekrompen en uitermate ongeschikt voor de behandeling van patiënten. Na veel omzien naar verschillende localiteiten, vonden wij ten slotte eene geschikte gelegenheid in een gebouw aan de Wittevrouwenstraat, waar vroeger de Professoren Donders en Snellen hunne spreekuren hielden. Deze verplaatsing heeft intusschen nog heel wat voeten in de aarde gehad. Daarvoor ben ik bij wijlen Jhr. Victor de Steurs, te s'Hage, geweest, die mij alles beloofde wat ik wenschte en dat was niet weinig. O.a. verbeterde trappen, twee boven elkaar gelegen ruime lokalen, alles te veel om hier te vermelden. Nu hadden wij wel een gebouw, doch daar de meubilering eerst bij een volgende begroting kon plaats hebben, heb ik mij tot eenige aanzienlijke stadgenooten gewend, om financieelen steun, en aldus f 425.— kunnen verzamelen, zoodat de nieuwe kliniek in de Wittevrouwenstraat hare lokalen voor studenten en patiënten kon openstellen.

Zoo gaandeweg nam onze kliniek dermate toe, en wat het aantal studenten betreft, en wat het aantal patiënten, dat ze in alle opzichten te klein werd, en naar een ander gebouw moest worden omgezien.

Eene combinatie van Hoogleeraren en Geneesheeren had het gebouw Payenborgh, op de Oudegracht aangekocht, met het doel aldaar eene inrichting voor patiënten te stichten. Daar is toen niets van gekomen, en men besloot Payenborgh te verkoopen. Prof. Kouwer had het onder zijn beheer. Hij stelde mij voor het gebouw te inspecteeren, of het wellicht voor een Tandheelkundig Instituut geschikt zou zijn. Ik dacht wel dat, met de noodige uitbreiding, Payenborgh voor onze kliniek een geschikt gebouw zou wezen, en nadat de Regeering eerst eenigen tijd aarzelde, heeft zij het ten slotte voor dit doel aangekocht.

Spoedig bleek het, dat Payenborgh zijn vele toehoorders

niet meer kon bevatten, en werd een huis gehuurd aan de overzijde, dat weldra vervangen werd door den aankoop van een bijzonder fraaie woning in de Maliebaan. Wederom was men, door gebrek aan ruimte, genoodzaakt zijn toevlucht te nemen tot eenige localiteiten in de Veeartsenijschool der Rijks-Universiteit te Utrecht.

In het Tijdschrift voor Tandheelkunde van 15 Januari j.l. vindt men de beschrijving van een nieuw Tand. Inst. aan de Croezelaan, waaraan, naar wij meenen, druk gearbeid wordt, opdat het, zoo mogelijk, met den nieuwen cursus zal kunnen worden geopend.

Wat moet er met Payenborgh gebeuren, wat met het huis in de Maliebaan? Daarover zullen wij ons niet bezorgd maken, doch dankbaar zijn, dat, na veel strijd en beslommeringen, de Croezelaan ons redding en verlossing biedt.
